

Sag nr. 5 - Retten i Struers dom af 23. november 2006

Tiltalte, som var 28 år, var bl.a. tiltalt for forsøg på voldtægt, jf. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, stk. 1, idet tiltalte en tidlig morgen på et offentligt sted greb fast i forurettede og lagde hende på en bæk, hvorefter han lagde sig oven på hende, trak i hendes tøj og førte en hånd op i skridtet på hende. Tiltalte opgav dog sit forehavende, idet forurettede gjorde modstand, ligesom vidner råbte ad ham. Forurettede og tiltalte havde tidligere haft et seksuelt forhold. De havde kort tid forud for overfaldet begge været på samme værtshus.

Tiltalte forklarede i retten, at han og forurettede efter hans opfattelse havde haft øjenkontakt på værtshuset, og han havde opfattet dette som oplæg til sex, hvorfor han gik efter hende, da hun forlod stedet. Tiltalte forklarede også, at optakten på værtshuset havde været som de andre gange, hvor han havde været seksuelt sammen med forurettede. Tiltalte forklarede videre, at han tidligere havde haft grænseoverskridende sex med forurettede. Anklageren protesterede imod afhøringen som værende i strid med retsplejelovens § 185, stk. 2. Retsformanden bemærkede, at den hidtidige afhøring om optakten til tidligere kontakter måtte anses for relevant, hvorimod bevisførelsen om tidligere seksuelle aktiviteter under private former på forurettedes bopæl måtte anses for omfattet af retsplejelovens § 185, stk. 2, hvorfor yderligere afhøring om dette tema ikke kunne tillades. Retsformanden indskærpede herefter, at afhøringen ville blive afskåret i det omfang, at den fandtes i strid med § 185, stk. 2. Tiltalte blev fundet skyldig i den rejste tiltale og blev idømt 1½ års fængsel. Tiltalte ankede dommen til Vestre Landsret, som stadfæstede byrettens dom.

Sag nr. 6 - Retten i Odenses kendelse af 11. april 2007

Tre mænd i alderen fra 16 til 19 år var tiltalt for bl.a. voldtægt, jf. straffelovens § 216, stk. 1, jf. straffelovens § 222, stk. 2, og § 223, stk. 1, begået mod en kusine til en af de tiltalte. Forurettede var 11 år. Overgrebene havde fundet sted, mens en af de tiltalte skulle passe forurettede.

Forud for hovedforhandlingen fremsatte en af forsvarerne begæring om, at kommunen blev pålagt at udlevere sagsakter vedrørende forurettede. De pågældende sagsakter skulle indeholde oplysning om baggrunden for, at forurettede var blevet anbragt uden for hjemmet, samt oplysninger fra de to institutioner, hvor forurettede havde været anbragt. Som begrundelse for begæringen blev det anført, at flere personer havde udtalt sig om forurettedes påfaldende adfærd, navnlig på det seksuelle område. Kommunen ønskede ikke at udlevere det omhandlede materiale. Anklagemyndigheden protesterede imod den fremsatte begæring. Retten afsagde herefter kendelse om, at forsvarerens begæring om edition over for kommunen ikke kunne tages til følge, jf. retsplejelovens § 804, stk. 1. Retten anførte i den forbindelse, at det efter retsplejelovens § 804, stk. 1, er en betingelse for edition, at det materiale, der ønskes udleveret, kan tjene som bevis i sagen. Materialet ønskedes efter forsvarerens oplysninger brugt til at belyse forurettedes almindelige troværdighed og tidligere seksuelle adfærd. Retten fandt ikke, at der efter det foreliggende var påvist konkrete holdepunkter for, at forurettede, der var 11 år gammel, ikke skulle være troværdig, eller for, at forurettedes tidligere seksuelle adfærd var af væsentlig betydning for sagen. Retten fandt derfor ikke grundlag for at tillade den ønskede bevisførelse herom, jf. retsplejelovens § 185, og begæringen om edition blev derfor ikke taget til følge. De tre sigtede blev efterfølgende dømt for voldtægt og anden kønslig omgængelse end samleje og idømt fængsel i henholdsvis 3 og 2 år. Dommen blev af de tiltalte anket til Vestre Landsret, der stadfæstede byrettens dom.

5. Rigsadvokatens vurdering af anvendelsesområdet for retsplejelovens § 185, stk. 2

Som det fremgår af afsnit 4, har Rigsadvokaten i perioden fra den 29. juni 2005 og til udgangen af december 2007 modtaget underretning om seks sager, hvori der har været spørgsmål om anvendelse af retsplejelovens § 185, stk. 2.

På grund af det meget beskedne antal indberettede sager må det antages, at bestemmelsen i § 185, stk. 2, meget sjældent giver anledning til tvister i konkrete sager. Denne antagelse er i overensstemmelse med det af Strafferetsplejeudvalget anførte i betænkning nr. 1458/2005, hvoraf det fremgår, at det er tvivlsomt, hvorvidt en indberetningsordning for afgørelser vedrørende retsplejelovens